

Susanna och Rasmus

EVA WIKANDER

Susanna och Rasmus

EVA WIKANDER

 SAGA
EGMONT

Eva Wikander

Susanna och Rasmus

Saga

Susanna och Rasmus

Omslagsfoto: Sharon McCutcheon via Unsplash och Shutterstock
Copyright © 1976, 2018 Eva Wikander och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved
ISBN: 9788726126785

1. E-boksutgåva, 2018
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Susanna Lönn hade fått en fönsterplats bredvid en ljushårig flicka som hette Carina. En okänd Carina som hon aldrig i sitt 13-åriga liv träffat förut. Två och två satt de i det nya klassrummet. Nåja — nytt var det inte, men skolan var ny för henne. Hon hade börjat i sjunde klass och det var i september med snedsol och hög, klar luft som påminde om tidig vår.

Den gamla klassen var splittrad och själv måste hon åka 25 minuter med buss till och från varje dag. Och från bussen måste hon promenera en vägsträcka på 10 minuter tillsammans med de stora, niorna, som kunde genvägarna och kände till var de bästa äppelträden växte, som lärde henne att skaka grenar så att skolväskorna fylldes med mogen frukt.

Susanna Lönn kände sig både stor och liten. Stor, därför att hon lockat håret innan terminsstarten och fått ärva mammans avlagda läppstift. Liten, därför att hon helt enkelt var liten och tunn för sin ålder. Och därför att hon kände sig osäker bland alla stora, nya kamrater.

Kanske var det lyckligt att hon placerats i annexet till den stora skolan. Sex klasser rymdes i två gamla baracker som liknade militärkaserner, utspridda slarvigt och provisoriskt på ett stort fält intill en gulgrönringlande kloakå.

35 elever i samma klassrum och svettdofter som trängde på från omklädningsrummet vid gymnastiksalen intill.

Utsikten var fin från hennes bänkplats. Hon kunde drömma sig bort under lektionerna, huka sig bakom kamraterna om hon ville, göra sig så liten så liten och titta upp i lönnarnas grenverk på skolgården utanför. Hon kunde

tänka på Anita och på Hanssons stall. På hur hästarna hade det därnere fast hon lovat sig själv att aldrig tänka hästtänkar mer.

När hon tänkte på Anita gjorde det ont. De gick i olika skolor nu, efter sex år i samma klass. Biffen och Bananen. Ja, så kallades de av alla elakingar som retade Anita för att hon var tjock — och Susanna för att hon var mager som en spaghetti och platt, utan bröst.

De hade börjat rida tillsammans, liksom vuxit ihop i det gemensamma intresset, tills den dag då Susanna red sönder Balett, älsklingshästen nere i Hanssons stall. Det var inte hennes fel. Några äckliga killar hade skrämt slag på hästarna. De skenade och Balett bröt benet. Hansson, ägaren, hade bestämt att Balett skulle avlivas.

Och så hade det blivit. Susanna orkade inte känna doften av stall längre. Och gå ner igen och rida? Aldrig! Förödmjukande! Komma ner på backen och höra tasslet och känna Hanssons vassa ögon i nacken. Otänkbart helt enkelt!

Bara Liljan, stalldrängen som arbetade åt Hansson, visste och förstod. Han som *jobbade* med hästarna och kände till hur Balett fått sin skada. Honom saknade Susanna. Hans mjuka norrländska och oändliga varsamhet med människor och djur. Hans rättvisa handlag med hästtokiga tjejer. *Ingen* av dem var sämre i hans ögon.

Susanna hade rustat sig inför det nya. Inför att kliva rakt ut i universum, som hennes mamma uttryckt det när hon började gå på kurs om kvällarna. Susanna hade förberett sig noga. Hon älskade sitt lockiga hår och speglade sig i timal. Ingen, ingen i den nya klassen skulle få veta vad gamla Susanna hade haft för sig för barnsligheter innan hon började sjua.

Dessutom hade hon skaffat sig BH. Två par för säkerhets skull. Egentligen gillade hon inte BH. Det var omodernt och skavigt i armvecken. Men eftersom Susanna inte fick sina bröst att växa tillräckligt fort av sig själva rådde Anita henne att skaffa BH — för då kunde man ha inlägg.

Det var ovant till en början och Susanna var rädd att kuporna skulle komma på sned så att hon blev avslöjad, hemska tanke. Hon fick för vana att snegla neråt bröstet till, dra i mitten mellan kuporna när de kröp upp mot hakan. Hålla låtsasbrösten på plats.

De var 14 flickor i klassen. Många kände varandra sedan förut och hade ihop det med killar också. 14 flickor som alla verkade säkrare och större än hon själv. Första rasten första dagen var rena helvetet, tyckte Susanna. Att vilja fram och prata men inte våga. Å andra sidan var hon anonym. Ingen kunde veta att hon hade haft rakt hår förut. Och inte att hon hade bröst som myggbett. Ingen kunde veta att hon kallades för Bananen därhemma, att hon ridit sönder en häst och blivit portad av Hansson på Gammelgården.

Gunilla som satt snett framför henne red förstås. Hon hade haft ridgrejer med sig första dagen. Susanna hade känt en konstig oro i hela kroppen när hon fått syn på Gunillas ridkruka som hängde på kroken. Hon hade bestämt sig att inte tala med henne om hästar. Inte låtsas om sitt hästintresse. Inte visa sin obeskrivliga längtan, som fick tid att värka inombords när hon tittade ut på lönnarna från sin fönsterplats.

Redan första dagen i den nya skolan bestämde hon sig för att försöka gilla mopeder. Det var mycket viktigt, insåg hon, eftersom killarnas mopeder trängdes bakom barackerna vid cykelstället. Mopeder var lika betydelsefulla som hästar. Ägde man en sån blev man beundrad. Och som beundrare måste man kretsa kring mopederna och smeka